

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 4 CUARTOS PER TOT ESPANYA
y 20 centaus paper en l' isla de Cuba

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj,
núm. 20, botiga, BARCELONA

PREU DE SUSCRICIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals
Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals

CONSUMATUM EST.

o posém en llatí, per ser cosa d' ab-soltas.

Consumatum est! Es á dir: re-séu per la industria espanyola, sacrificada al fanatisme de l' escola libre-cambista.

Que Inglaterra teixeixi la seva mortalla y que l' envihi... Li deixarem entrar sense pagar drets y tindrà la gloria de haver contribuït al enterro de lo que t' un poble de més gran y digne, per obra y gracia de una patuleya que no s' avergon-yeixen de dirse espanyols.

Lo sacrifici s' ha realitzat ab totes las reglas del art libre-cambista. Per sorpresa, ab dissimulo y tapantse las orelles ab cotó fluix inglés, per no escoltar los gemechs de la pobra victima.

Preguntéu-los:—Per qué 'n sou de libre-cambistas? Y us respondran sense vacilar:—Som libre-cambistas, porque som liberals, y la llibertat de comers es un dogma.

Liberals! Ja 's coneix. Son liberals; pero en tractantse de sortirne ab la seva, prescindeixen de tots los requisits qu' exigeix la practica de la llibertat.

Son liberals, y á la callada, sense avisar á ningú, contractan ab una nació estrangera, compromentent la sort del treball y de la producció.

Son liberals, y prescindeixen d' escoltar previament la opinió dels elements de riquesa, compromesos ab las sevas maquinacions.

Son liberals, y quan vé l' hora de las queixas, de las reclamacions y dels arguments, passen per sobre de tot y fan la seva santa voluntat.

Son liberals, y viuen de falsejar lo sistema parlamentari, privant al pais de nomenar als seus legitims representants, y donantli padrastrès, sense altre vincle de agraïment, que l' interés que 'ls lliga ab los que manan.

Liberals de aquest calibre, sols poden compararse ab los despotes més odiosos qu' en altre temps disposavan de las nacions com de remat de ovelles.

Els disposan sense tó ni só, de la vida y del treball del poble.

Ab un cop de ploma deixan sense pá á un gran número de famílias treballadoras, que son lo nervi actiu de tota nació moderna.

Al lema de llibertat, ordre, justicia, que brilla en la bandera de tot partit liberal, ells, per ser justos hi haurian d' escriure l' següent:

¡FANATISME.—ENVEJA —GANDULERIA!

Consumatum est!

A principis del present sigle, la nació espanyola va experimentar una inmensa catástrofe. Sa poderosa esquadra va topar ab la esquadra inglesa, y las ayguas de Trafalgar van entorgirse ab la sanch dels que morian matant al crit entusiasta de «¡Visca Espanya!»

Quins temps aquells... y eran temps de decadencia! El nom sagrat de la pàtria enarbolava 'ls cors. Imposant per norma 'l sacrifici de la vida. Morir com moriren los héroes de aquella jornada equival á conquistar la immortalitat. Desde aquella desfeta. Espanya no ha tingut may més esquadra; pero tenia honra y meixia 'l respecte de totes las nacions. Hi ha derrotas que valen més que una victoria.

¡Quánta diferencia entre 'l Trafalgar marítim y 'l

Trafalgar d' avuy en dia! Perque no cal duptarho; la aprobació del *Modus vivendi* ab Inglaterra, es un nou Trafalgar que presenta totes las trassas de un desastre nacional.

Desastre sense la compensació de la gloria y de l' honra satisfeta. Perque aquí no 's tracta de duas nacions que lluytan lealment ab forsas més ó menos equilibradas: aquí 's tracta de una verdadera traició, consumada per espanyols desnaturalisats, que obran las fronteras á la invasió inglesa.

Los pobles moderns no s' invadeixen com avants ab las armas á la má, precedits del canó y de la fumarola de la pólvora. La táctica ha cambiat. Avuy lluytan los pobles en lo camp de la producció. Cada fábrica es una fortaleza: cada camp cultivat un camp de batalla, cada eyna un' arma de combat. Produhir es viure: viure es triunfar: introduir un producte elaborat en una nació estrangera, es invadir-la y derrotarla.

Donchs, aixís com calificaríam de traidors y mals patriotas als que en un moment de perill y de amensassa per la nostra independència desmantellessen las fortalezas y desarmessin al exercit per facilitar los intents del enemich invasor, apliquinse 'l calificatiu que mereixen los que sense consideració á las exigencias de la guerra moderna desmantelan las fábricas, deixan los camps sense cultiu y als obrers sense feyna y arrasan las defensas que 'l treball necessita, entregantlo desarmat, sense elements, aniquilat pels impostos y pels mals governs á la competència estrangera.

Hi ha delictes de lesa-pàtria que mereixen l' abominació eterna de la historia.

Y quins motius alegan, per procedir com procedeixen?

Escollémlos.

«Hem otorgat concessions á Austria, á Bélgica, á Fransa, á Alemania.... ¿Per qué hem de deixar desatesa á la Inglaterra?»

Si 'ls homes públics que aixó diuen no tinguessen l' enteniment perturbat, seria menester agafarlos pels bras y dirlos:

—Vinguin aquí y fassin lo favor de recapacitar y respondre. ¿Quins resultats han donat fins are 'ls tractats de comers ab las nacions més poderosas que la nostra? ¿No han sigut desastrosos? Consultéu las estadísticas y ho trobareu. Pero no cal consultarlas: contempleu al pais y comparéu la penuria de avuy ab la relativa prosperitat d' altre temps, inclús l' any 73, aquell any tant decantat dels disbarats republicans. Donchs, si es veritat que aquests pactes internacionals no 'ns han produhit més que perjudicis ¿hi ha res més estúpid que prestarse are á ser explotats ademés per la nació més egoista que 's coneix, á pretext de que se li deu la mateixa consideració que hém tingut ab totes las altres? Es á dir: las demés se 'ns xuclan paulatinament: donchs que 'n vinga una que se 'ns empassi de una bocada. ¡Magnífica manera de salvarnos!

—Oh, repeteixen ells: si no 'ns salvém nosaltres, se salva una altra cosa que Inglaterra ha promès sostenir contra tots los atachs.

Aixó, ab termes més descuberts encare dels que usém nosaltres, ho ha dit lo ministre d' Estat, emportantse'n los aplausos de la majoria.

Recullim aquesta afirmació, y recapacitem.

Lo dia que 'l poble espanyol sacudeixi l' inercia que avuy lo té posttrat; lo dia que aprenguem á pensar ab lo nostre cervell y á obrar ab los nostres brassos, sense ajeure'ns, com fém are, á las imposicions del poder, per estúpidas é imbécils que sigan; lo dia que sapiguem curarnos de aquesta malaltia original que 'ns condueix á mirar ab indiferencia las indignas trampas electorals, que donan per resultat la constitució de parlaments que no saben respondre ni á las exigencias ni á las necessitats de la nació; lo dia que siguem tots

ciudadans, pero verdaders ciudadans, gelosos del' nostres drets y disposats á fer ús com es degut de la nostras prerrogativas, aquell dia caurá ab una bufada aquest castell de cartas, que avuy tant nos imposa y horas tant amargas fa passarnos.

Homes enemichs de la seva pàtria; sistemas corromputs y corcats que s' inclinan á comprar ab la vida de una nació extenuada l' apoyo del extranger; administradors, qu' en lloch de administrar aniquilan; falsos liberals qu' en lloch de progressar pretenen tornarnos al estat salvatge; conservadors de camama, que en lloch de conservar, destruheixen; ideas mal practicadas que sols s' utilisan com escalas per enfilarse al poder y desde allí explotar al poble, tot caurá, tot se 'n vindrá desfet per terra, mentres la véu de la nació exclamará; pero ab tò de alegría y de triunfo, lo mateix que murmura avuy ab tò de angunia y desesperació:

«Consumatum est.»

P. K.

SANFAYNA LIBRE-CAMBISTA.

Ntre marit y muller.

—Veyam; suposo que d' aquí endavant per anar á la plassa no necessitarás tants diners com fins ara.

—Bó, ¿per qué?

—¿Que no sabs que ja s' ha aprobat lo *modus vivendi* y que ab aquest motiu,

segons diu en Moret, la vida 'ns sortirà com qui diu per una friolera?

—¡Cal! Tot aixó son retóricas: no sé que s' haja baixat lo preu de res...

—¡Es 'l bíble! En Moret ha assegurat que tot anirà bé...

—¿Y aquest senyor d' aquestas cosas?

—¡No! ¡No! ¡No! ¡No! Quan en Moret ho diu...

—¡Si! ¡Si! ¡Si! ¡Si! Senyor: dona 'ls quartos de la plassa al senyor Moret, que 'ns compri 'l menjar.

Reflexions d' un' trosop de reemplaçs:

—*Modus vivendi*! Quina frase més significativa! Mireuho com volguéu, tot es en ella simbólich y providencial.

Comensa ab *modus*, pera indicar qu' es lo que 'l govern ha gastat primer.

Acaba ab *vivendi*, paraula llatina, que ve á probar que aquí no més hi poden viure los que parlan en llatí, es á dir, los capellans.

Consta de dotze lletres, número igual á la suma de las set plagas d' Egipte... y cinch plagas més.

La primera lletra es la *m*, la més pesada, la més negra y la més angulosa de totes, y que es, al mateix temps, la inicial de *miseria*, *mort*, *mals ministres*, etc., etc.

La última lletra es la *i*, la més magre, la més pobra y la més desgraciada de totes, ademés de ser la inicial de *indignitat*, *inercia*, *indiferentisme*, etc., etc.

Y lo més notable es que entre las deu diferents lletres que figuran en *modus vivendi* no n' hi ha una de molt usual y simpática.

La *R*, inicial de *república*, *revolució*, *restauració*, *ridícula*, etc., etc.

A casa 'l sastre:

—¡Hola, querido! Ja 'm t' aquí altra vegada.

—¡Gracias á Deu! ¡Ja era hora! Perque suposo que deu venir per pagar la célebre factura, aquella del desembre passat.

—¿Factura...? ¡Ah! Si, ja la recuerdo. Pero no vinch per res de factura, sino porque 'm fassi un vestidet ben elegant, ben fresch y ben cómodo.

—¡Com! ¿S' atreveix á demanarme roba, sense satisfet lo que 'm deu un any há?

—¡Callal! ¿Que per ventura no está enterat d' aixó del *modus vivendi*?
 —¡Si senyor! pero ¿qué t'è que veure 'l *modus vivendi* ab lo seu deute?
 —Molt hi t'è que veure: en virtut d' aquest tractat, los *inglesos* nos ho perdonan tot, tot absolutament y d' avuy endavant...
 —Y d' avuy endavant no 's presenti més per aquí, si no vol experimentar las caricias d' un inglés que no acepta 'l *modus vivendi*. ¿Ho t'è entés?

En una taula de café:
 —No sé; deyan que aixó del tractat ab Inglaterra seria la ruina d' Espanya, que ningú treballaria, que tots los negocis quedarian paralisats.
 —¿Y voste no ho creu aixís?
 —Que tinch de creure! ¿Quán va vórtarse 'l *modus vivendi*?...
 —Diunenje.
 —¿Si' pues en aquestos vuit dias hi guanyat més diners que en tot lo que portavam d' any.
 —Bè; deu negociar ab articles inglesos.
 —No senyor; la meua industria es purament del país.
 —Ja es estrany! ¿a qué 's dedica vosté, si no es indiscreció preguntarho?
 —Faig caixas de mort.
 —Ah! Aixís s' explica tot perfectament. Ven més caixas porque desde que va aprobase 'l tractat la gent s' está morint de passió d' ánima.... de rabia.... y de gana.

Al Govern Civil:
 —¿Es veritat que vosté ha llessat crits subversius?
 —No senyor; no sé de que se las heu.
 —Ja veurá: 'l polisson que l' ha portat ha dit que voste cridava ¡Viva la República!
 —¡Ah! Aixó sí; es completament exacte.
 —Pues aquí está la falta: ¿no veu que aixó es un crit facciós?
 —No senyor; no veig res de lo que diu.
 —¿Cóm! ¿Creu vosté qu' es legal llessar un crit que tendeix a un cambi en la forma de govern?
 —¡Ay, ay! ¿No s' ha establert lo libre-cambi? Pues posats a cambiar, jo crech que lo millor es canviarho tot.

Entre treballadors:
 —¿Veus? Ja comensan a realisarse las promesas dels ministros.
 —¿Quinas promesas?
 —No ho sabs? En Moret va dir que gracias al libre-cambi podriam vestir per un tres y no res.
 —¡Y be!
 —Pues jo ho he fet aixís mateix. Com que hi quedat sense feyna, hi comprat per poch rals un traje flamant per mi y un per cada hu dels de casa, y ara ja estem tots a punt.
 —¿A punt de qué?
 —De morirnos de gana; y estant mudats com estém, podrán ficarnos a la caixa directament, sense necessitat de vestirnos ni de perdre temps en tonterias.

A ca la Ciutat:
 —¿Qu' es aixó? ¿un borratxo?
 —¡Alto! A mi no se m' insulta impunement. No soch cap borratxo: soch un libre-cambista de la escola de 'n Moret.
 —Pero aixó no impedeix que vosté estigui begut.
 —¿Cóm s' enten begut! ¿Qu' es aquesta manera d' adulterar los principis?
 —Si, home, sí; ha alsat massa 'l colze y...
 —Y qué? Parlém a pams. Jo treballava tranquilament del meu ofici; pero desde que hi sapigut, per boca del govern, que 'l vi es l' única salvació d' Espanya, hi abandonat las eynas y m' hi dedicat exclusivament al vi. Vels' hi aquí tot.

En la administració d' un periódich:
 —¿No es aquí que fan un diari?
 —Si senyor. ¿qué volia?
 —¡Ca, res! Que 'm posés aquest anunci.
 —A veure. (Llegint) «Xexanta mil obrers de la provincia de Barcelona, que en virtut del tractat ab Inglaterra han quedat sense feyna, solicitan una ocupació que 'ls tregui del apuro. Tenen bons punys y estan disposats a qualsevol cosa...» Senyor meu, aquest anunci 'ns comprometria: no podém publicarlo.
 —¡Ah! ¿tè pò? No 'l publiqui, donchs, no 'l publiqui...

En una gran botiga:
 —Y ara, don Raimon! ¿que s' ha tornat boig?
 —No senyor, res d' aixó. ¿No ha llegit los discursos que 'ls libre-cambistas han disparat ultimament? Tots han dit lo mateix: que l' agricultura es l' únich que ha d' ocupar als espanyols. Convensut de la rahó que 'ls assisteix, hi resolt deixar de vendre roba y arreglar la botiga d' aquesta manera. Al aparador hi plantaré ansiam, sobre 'l taulell coils y bréguils, per las parés hi enredaré monjeleras, y al resto de la botiga estich judeis entre sembrarhi blat ó plantarhi vinya.
 —¿lo hi plantaria castanyers.
 —¿Per qué?

—Perque 'm sembla que hi ha algú que busca castanyas, y ¿sab? podria treuren bon parti.
 —Te rahó; ja ho diu lo ditxo: més hi vehuen quatre ulls que dos.
 —Menos quan son ulls de fusionista, que tant hi vehuen quatre com quatre mil.

FANTASTICH.

LOS TEIXIDORS DE SILESSIA (1).

(TRADUCCIÓ DE ENRICH HEINE.)

Seus plorá, ab cará farrenya lo teler fa aná endavant: com un gos, las dents ensenya cada un d' ells, y va cantant:
 —¡Oh Alemania, aquí 's treballa: se 't teixeix una mortalla, mentres tant que 't malehim! Teixidors, teixim, teixim!

A aquell Deu, á qui pregavam en las treditas nits de hivern, quan la fam experimentavam tormentosa com l' infern; á aquell Deu tant atabat que, fent falta 'ns ha enganyat, pléns de rabia malehim. Teixidors, teixim, teixim!

A aquell rey dels poderosos á qui en va havém suplicat, quan li deyam, angustiosos: —Un bossi de caritat: que 'ns ha pres l' última malla y 'ns ha enviat raigs de metralla; á aquell rey tots malehim. Teixidors, teixim, teixim.

A la patria mentidera que trepitja la rahó, país vil, que sols prospera en l' infamia y l' opresió, ahont cap planta trau florida, supurant per tot mentida; á la patria malehim. Teixidors, teixim, teixim.

Va volant la llansadora, lo teler llansa un cruixit, y teixim sempre, á tot' hora, mati, tarde, vespre y nit.
 ¡Oh Alemania, aquí 's treballa: se 't teixeix una mortalla, mentres tant que 't malehim! Teixidors, teixim, teixim!

J. ROCA Y ROCA.

TOCHS D' ALARMA.

OBRA Espanyal

Si no pot cultivar blat, que no 'n cultivi; si no pot cultivar arrós, que no 'n cultivi; si no pot cultivar patatas, que no 'n cultivi.
 ¡Que culli vil! Aixó es lo que basta. Tal es l' opinió de la gent libre-cambista.

Y surten ab aquesta opinió, tot justament avuy que 'l mildiu, la filoxera y todas las plagas imaginables s' extenen per las vinyas, com una gangrena.
 De manera que fins l' últim recurs que 'ns deixan pot arribar á faltarnos.

Pero no hi ha que apurarse.
 Ab vinyas ó sense vinyas; ab vi ó sense vi, sempre hi haurá aquí mitja dotzena de borratxos disposats á fer anar de tort á la nació espanyola.
 ¡Pobra Espanyal!

Diunenje, á la sortida de la reunió del *Centre Catalá* hi havia qui repartia á la porta del local, una fulla dirigida als obrers, encaminada á concitar odís de classe contra 'ls fabricants.
 Aquesta fulla no es obra de cap catalá: ab la construcció de la frasse 's coneix bè prou.

No hém de cridar l' atenció de la honrada classe obrera; que sempre, y sobre tot en los moments difícils com los actuals, sab á qué aténirse.
 Los obrers son prou práctichs per comprendre l' objecte de certas maquinacions que s' intentan tant sols en determinadas circunstancias.
 ¡Questió de llunas, ó de andolas ó de missas.
 Y ja se sab: per missas, las Iglesias.

Hi ha infelissos que no tenen siquiera la dignitat del butxi.

(1) Encare que aquesta vigorosa poesia fou escrita, poch després de quedar detrossats los obrers de Silessia, per la metralla prussiana, la publiquem avuy, en que 'ls obrers catalans estan exposats a corre la mateixa sort, per efecte de la metralla libre-cambista.

Los butxins, terminada l' execució, se 'n van á casa sèva y 's recatan de las miradas del públich.
 Pero 'ls infelissos á qui 'm refereixo, després de donar garrot á la industria nacional, ignocent de tota culpa, se 'n van als jardins del *Buen Retiro* de Madrid á celebrar un xellis, á la vista de tothom.
 Pero sí; ja podém queixarnos y escandalisarnos. Ells certas cosas, se las tiran todas al ventre.

Un fabricant que jo conech está desesperat ab motiu de la aprobació del *modus vivendi*.
 —Demá plego la fábrica, diu: es á dir no la plegaré; pero canviaré de industria.
 —Y, donchs ¿qué pensa fabricar, en lloch de teixits de cotó?
 —Bastons.
 —Bastons?
 —Si senyor, bastons, que 'm sembla que 'l temps va posantse bè, porque n' hi haji una gran demanda.

La calor aumenta.
 Lo dia que va aprobase 'l *Modus vivendi* 'l termómetro va arribar á 41 graus.
 Y á pesar de tot, industrial conech al qual li arribava 'l fret al moll dels ossos.

Un castellá, diputat per Catalunya, lo Sr. Orozco digué en son curt discurs contra 'l *modus vivendi*:
 «Espanya no pot pactar ab Inglaterra, mentres no se 'ns torni Gibraltar.»
 ¡Si, si ja 'ns lo tornarán!
 Quan tota l' Espanya siga inglesa.
 Ja que nosaltres no podém conquistar Gibraltar dels inglesos, que aquestos acabin de conquistar l' Espanya.
 Es lo més cómodo.

Ja la tenim armada.
 Se diu que 'l govern tracta de processar als instigadors de la reunió pública celebrada 'l passat diunenje en lo *Teatro de Novedats*.
 No faltava sinó aixó porque certas aspiracions vagas é indeterminadas anessen prenent punt de carmetlo.
 Endavant, que no faltara qui 's menjí la cuyta.

Pero senyor ¿no es liberal lo govern? ¿no es licita l' exposició pacífica de todas las ideas? ¿En qué consistiria donchs, la llibertat, si no se 'ns permetés sinó defensar lo que 'l govern defensa y proclamar lo que 'l govern proclama?
 Aixó 'm fa pensar ab un quènto.
 Un pare de familia, un dia de fira, va comprar un timbal al seu heréu, de lo qual aquest, nen de poch anys y un xich través, ne va tenir una gran alegria.
 —Alto, va dirli l' seu pare: 't dono aquest timbal, pero ab una condició: que no has de tocarlo.
 Aixó es lo que diu lo govern al poble: —T' entrego la llibertat; pero ab la condició que no has de usar d' ella.

No son tant sols los catalans los que 's queixan y amenassan.
 A las Córts se va rebre una comunicació de D. Carlos Larios, poderós fabricant de Malaga, en la qual, després de protestar contra la aprobació del tractat, declara «que declina la seva responsabilitat pels successos que pugan sobrevenir al tenir que tancar la seva fábrica, deixant, com tindrà de deixar, en lo major desamparo á quants en ella guanyan avuy 'l pa per las familias.»
 Ja ho veuhem, no es tant sols á Catalunya ahont plorém, sinó també, á tot arréu ahont se treballa.

Pero 'ls fabricants que no 'ls quedi res que fer poden apelar á un recurs, desde 'l moment que no vulgan tirar á terra las fábricas.
 Poden convertir los establiments industrials en clubs libre-cambistas.
 Y demanar á n' en Moret que de quan en quan s' hi deixi veure, per mantenir ab sa florida eloqüencia 'l calor de las ideas que professa.
 ¡Alsa maco, deixis veure!

Barcelona t'è un arca de que no se 'l mereix.
 A la nit del dissapte 's va rebre la noticia de que havia sigut aprobat lo *modus vivendi*.
 Y á la nit del dissapte mateix la banda municipal estava donant una gran serenata en la Plassa de Sant Jaume.

Lo patriota D. Francisco diu que pagarà la música, quan vingui l' hora *solemne* del enterro de la industria.

Durant l' aprobació del *modus vivendi*, apenas funcionava 'l telégrafo entre Madrid y Barcelona.
 Y als que se 'n extranyavan 'ls deya 'l govern:
 —Las corrents entre Madrid y Barcelona son molt debils.
 ¡Y tant debils que si no están mortas, están completament desmayadas!

Diu un telégrama:
«Diuen de Terranova qu' en la terra del Labrador s' han mort de fam 3.500 indígenes.»
Indígenes catalans, poséu la barba en remull.

Lo dia de la reunió de *Novedats* van reconcentrar-se á Gracia 'ls Mossos de l' Esquadra.
¡L' única *Esquadra* de que disposan los que 'ns manan!
Y encare la paga la Diputació de Barcelona.

Llegeixo:
«Los pajesos de l' horta de Valencia están desesperats, per la pèrdua absoluta de la cullita dels melous.»
Si que per poca cosa 's desesperan los pajesos valencians.
Que se arribin á Madrid y allá 'n trobaran de tots los gustos y tamanyos.

No 'ns queixarém del govern.
Si per un costat nos empobreix ab lo ditxós tractat ab Inglaterra, per altre costat tracta de feros ríchs per medi de la loteria.
Tot just som al juríol y ja ha publicat lo prospecte anunciant lo gran sorteig de Nadal.
Qu' es com si digués als espanyols:
—No sigueu tontos, no treballéu; que treballin los inglesos. Nosaltres ja 'n tenim prou ab l' esperansa de treure la rifa.
Y ab la seguretat de treure ell dos vegadas la grossa, si arriba á vendr' tots los bitllets.
Dos vegadas la grossa: aquesta es la ganancia del banquer.
Y l' banquer es aquí aquest mateix govern encarregat de vetllar per la moral y de perseguir lo joch.

—Vaja, no 'us queixaréu, diu un amic del govern.
Si en Sagasta 'us imposa 'l tractat ab Inglaterra, en cambi suspén fins al any 1890 lo nomenament de la comissió informadora, relativa á la base quinta. D aquí á l' any 90 van quatre anys. Quatre anys més de vida.
—De vida? diu. Vosté s' equivoca. Quatre anys més d' agonía.

La novedat de la reunió celebrada 'l diumenje pèl Centre Catalá, correspón de dret als dos delegats de Reus.
Lo senyor Guasch, distingit advocat, ocupantse de la conducta dels diputats y senadors catalans, diu:
—Jo nego que sian los verdaders representants del país: y per consegüent me miro ab prou indiferencia, lo que poden fer en lo Senat y en lo Congrès. Nosaltres no podém desautorisar als que no hem autorisat.
Tè rahó que li sobra 'l Sr. Guasch.

Lo Sr. Salvador, ilustrat director de *Las Circunstancias*, diguè textualment:
«Quina es nostra situació, catalans? La situació de Catalunya, unida ab Espanya, es á poca diferencia, la situació de un home honrat, laboriós y desitjós de cumplir sos debers, casat ab una dona vana, dropa y malgastadora.»
De punta, amic Salvador, de punta.

Al dinar ofert al Sr. Moret l' endemá de haverse votat lo *Modus vivendi*, hi assistiren—per més que semblí mentida—diputats catalans:
Los Srs. Torres y Canyellas.
Eh quina barra?
No diguin: la representació genuina de las barras catalanas, per lo que avuy serveixen.
Per menjar.

¡L' abnegació! Virtut civica com l' abnegació, no n' hi ha un' altra.
¡Y Catalunya l' ha tinguda sempre, portantla fins al sacrifici.
Pero francament, ja n' hi ha prou.
Perque d' aquí en avant la duria fins á la tonteria.

Lo *modus vivendi* va aprobarse de nit.
A l' hora dels crims.

A la notícia de que á Barcelona tractava de celebrar-se una reunió pública, Madrid en pes se va comoure.
No 's parlava més que de Barcelona.—¿Qué dirán los barcelonins?—¿Qué farán los barcelonins?
Semblava que tothom comprenia que 'l barcelonins haurian de fer lo qu' ells se mereixen.
Que Déu nos conserva 'l cap
Per saber escullir l' hora.

A Fransa com á totas las nacions civilizadas s' honra al treball y als que l' exercixen.
A tal objecte 'l ministre de Comers y de la Industria de la República francesa ha creat una condecoració destinada á recompensar als obrers que més se distingixin en l' exercici de la seva industria.
Allá 's donan una créu de honor.
Aquí una créu de ignominia.

La créu del *modus vivendi* qu' es de totas la més pesada.

Pintura de la situació.
Més de mitja Espanya crida y protesta indignada contra 'ls desacerts del govern y si se l' escolta, es per respondre que procedira ab la major energia contra 'l que s' extralimiti.
Al mateix temps pronuncia en Silvela un discurs jesuítich: una petita dóssis de veneno barrejada ab molta mel y molt arrop, y 'l govern palideix, tremola y casi s' aclofa, considerant poch menos que acaducat lo famós pacte del Pardo.
Contra 'l país, aquest govern es una fiera.
Contra 'l partit conservador, un colom.
Un colom que ha de morir á pacte

En Camacho está mitj cremat ab en Moret.
Perque diu que aquest ha volgut arreglar-se ell tot sol la qüestió del *modus vivendi* ab Inglaterra, sense dirli á n' ell ase ni bestia.
Jo ja ho veig, pobre Camacho. Tractantse de aplanar á l' industria espanyola, no dirli res á n' ell qu' en materias de aquestas hi té la ma trencada!... Es una falta de companyerisme.

Gran notícia:
Dintre de poch se donarán á Madrid una serie de corridas de toros nocturnas.
A qual efecte s' il·luminará la plassa ab llum eléctrica.
¿Y donchs que 's creyan?
Aquí avants de que 's fessin tractats, vetllavan las fábricas.
Are vetllarán las plassas de toros.
Y váyase lo uno por lo otro, com dihuen los castellans.

Ja 'm figuro 'ls inglesos un cop s' acostumin al nostre xarello. ¡Quinas esses! ¡Quinas tantinas!
Hi haurá libre cambista que al veure á un inglés en aquest estat, será capás de dirli:
—Borracho.
Pero l' inglés li responderá:
—Mas borracho estar tú que mi, que tú entregar á mí todo el mercado de tu nación.
Y tindrà rahó l' inglés.

L' endemá de l' aprobació del *modus vivendi* era Santa Cristina y van fer salva totas las fortalezas espanyolas.
Si no va ferne Gibraltar será per tacanyeria dels inglesos.
Aquells canons son precisament los que havian de tronar més fort.
Per l' inglés s' ha fet la festa.

Una frase de un obrer:
—Desde que hi ha *modus vivendi* ab Inglaterra, á Espanya no hi ha *modus*.
Es cert: no hi ha *modus*, ni *vivendi*, ni vergonya.

Es verdaderament deliciós lo que passa entre 'ls dos partits que 's comparteixen la missió fructuosa de munyir la vaca espanyola.
Governant en Cánovas se realisan los tractats ab Belgica y Austria.
Los sagastins protestan.
Se fa després lo de Alemania, y protestan los sagastins.
Pero al últim cauen del poder, y deixan embastat lo de Fransa.
Y 'ls sagastins lo posan en planta. Llavors protesta en Cánovas.
Torna aquest al candelero, embasta 'l de Inglaterra y cau.
Y 'ls sagastins lo realisan y en Cánovas torna á protestar.
Sigué francs: desbatejém á Espanya de una vegada.
En lloch d' Espanya, caldrá dirne la Gitaneria blanca.

Diálech cassat al vol lo diumenje passat:
—Hont vas, noy?
—Al *meeting* de *Novedats*, ¿Qué no vens?
—Dels inglesos no 'n vull res, ni las paraulas.
—Donchs jo sí, per alló que diuen los homeópatas:
Similia similibus curantur.

Parlan los periódichs de Madrid, referintse á Catalunya, de que aquí s' está fent us de la *llibertat de l' amenassa*.
Ja ho veuhem: una nova llibertat.
Desgraciadament allá están fent us de la llibertat de la castanya.

Vaja, alegremnos, que 'ls de Madrid no 'ns aburreixen, conforme diuen.
Precisament lo dia mateix que 'ns engaltvaan lo *modus vivendi* 'ns feyan un gran obsequi.
Nos autorisavan per construhir una presó nova.
Com dihentnos:

—Si 'us trobéu apurats, jo faig una casa gran qu' está desd' are á la vostra disposició.

¡Quantas caricias li han fet á Catalunya!
Li han dit *activa, laboriosa, emprendedora, modelo y espejo de patriotismo*
Y per cada caricia un tractat de comers.
Y ab cada tractat de comers una punyalada.
Prénguinne l' experiencia.
Y sempre que us vingan ab algun mimo, alséu lo garrot.

Oració que un fabricant molt católich va dirigir al gloriós Sant Jaume 'l dia de la aprobació del *modus vivendi*:
«Gloriós Sant Jaume, vos que tantas hassanyas vareu realisar en honra, gloria y profit de la reconquista; vos que sobre un caball blanch y ab l' espasa á la ma exterminareu al moros ¡perqué havian de deixar á un *moret* qu' es avuy la pèrdicó d' Espanya? O acabéu ab ell ó acabéu ab nosaltres, gloriós Sant Jaume.»

Mentres se rebaixan los drets de las manufacturas fabrils en detriment de Catalunya, s' apujan los drets dels cereals en benefici de Castilla y 's creu que 's concedirà l' impost transitori en pró dels arrossos de Valencia.
¿Abont son aquí la conseqüencia y la lógica?
Vaja, senyors libre-cambistas: ja que concediu á Inglaterra lo tracte de la nació més favorescuda, concediu á totas las provincias espanyolas, lo tracte de la provincia més perjudicada.

LO TRACTAT.

Empenyada es la batalla, formidables los atachs; lo pobre *modus vivendi* reb llenya per tots costats. La oposició va engruixintse, la tempestat va aumentant; poch bona será la cosa quan tanta gent ne diu mal. Pero... ¡qui es aquell patrici que s' aixeca tant ayrat á defensá 'l tamós *modus*? ¡Ah! Es en Moret, ¡qué dirá? ¡Cóm passeja la mirada pèls quatre anguls del local! ¡Cóm domina l' assamblea! ¡Calléu, deixéulo parlar.

Saluda á las damas mirantlas sonrihent, s' estira 'ls bigotis, medita un moment. Repassa uns apuntes que porta á la mà y pren embrandida... Muixoni, allá va.

—Senyors: declaro ab franqueza que 'm fereix en lo més viu tot lo que aquí dintre s' diu en contra la nació inglesa. ¡Lo *modus vivendi*! ¡Y qué? ¡Creyéu que soch tant negat que haja fet aquest tractat com aquell que no fa ré? ¡Ah, diputats adorables! Lo conveni ab Inglaterra donará er aquesta terra resultats grans, admirables. Es precis estar guillat ó faltat d' inteligencia, per negar la transcendencia d' aquest portentós tractat. Votéulo al instant, senyors; votéulo aquí incontinent y tindréu l' agrahiment dels verdaders productors. Lo meu cor jamay s' enganya, y per ell jo sé molt bé que aquest conveni ha de fé la felicitat d' Espanya—

Los pares de la patria se miran en silencio, veient que al bon ministro li sobra la rahó. Resona la campana, la sala s' ompla tota y desseguit comensa la magna votació. L' un dona 'l vot, creyantse que 's tracta d' un tranvia, un altre, que ronca va, diu sí, tot espantat. Los inmortalis patricis van dant los vots, y al últim, per majoria inmensa, s' aproba 'l gran tractat.

¿Qué tal, Espanya? Ja veus la garriga que se 't vé a sobre, tot d' improvis... ¿Per qué no cantas la gran victoria? ¿Per qué no ballas? ¿per qué no rius? Bona l' hem fetal, ¡Cóm redimontri rebs tirant cossas, casi grunyint,

Ja que l' anglés sense contrast domina
 sobre 'l nostre país desventurat,
 que de l' Espanya no se 'n digui Espanya.....
 ¡Diguise'n Gibraltar!

Aixó ja passa de mida,
Catalunya desgraciada:
are qu' estàs ben lligada,
traballa y guanya't la vida.

lo graciós modus del fosforito?
¿Gridas? ¿Protestas? Veyán ¿qué dius?

Los arrossers de Valencia comensan á esbaltotar:
—«Aquest tractat ens aplasta: ché, asó no 's pot aguantar. Ya poden di á corre-cuyta á aquest tío de 'n Moret, que als arrossos de la India ya cal que 'ls hi apliqui un dret. D' altre modo, aquí á Valencia anirém á captar tots, y en los chardinetes del Turia sols s' hi farán escardots.»

En tant las dos Castillas s' exclaman al unísono:
—«¿Qué modus ni que rábanos! Moret nos ha partido. ¿No veis que ese convenio no es más que un desatino, que sólo á los ingleses les trae beneficios? Desde hoy en adelante ¿qué haremos de los trigos, si vienen más baratos? Moret, Moret, ¡qué lío!»

La veu d' Andalusia al punt s' aixeca, y 'ls ays dels vinaters parteixen l' ànima:
—«Pues no es flojo, canastos, el camelo que el ínclito Moret hoy nos regalal! En virtud de ese célebre tratado, dicen que se elevó un poco la escala, pero esa elevación ¿qué significa, si en ella no ganamos casi nada? Se conoce, señor don Segismundo, que usted es un jaleador de buena raza, y sabe aquel refrán nuestro que dice que «las bromas, pesadas ó no dadas.»

Y en mitj d' aquest escàndol, la pobra Catalunya s' agita en l' agonia plorant amargament. Lo nou tractat l' aixafa, lo nou tractat l' anula, lo nou tractat la escorxa, ferint mortalment. Los barcos s' esbossinan tirats sobre la platja; los industrials aixecan un formidable clam; las fábricas se paran, y 'l poble, sense feyna, veu com extén los brassos la sombra de la fam.

Si no 'l vol Andalusia, ni á Castilla li convé ni Valencia 'l pot admetre, ni Catalunya hi vé bé, ¿quí es que acepta aquest conveni que en Moret s' ha imaginat? ¿quí li ha dat lo seu apoyo? ¿quí rediable l' ha acceptat? Y una veu que flota en l' ayre, irónicament respon:
—Uns diputats que al votarlo casi no hi veyan de son.—

C. Gumá.

Los diputats y senadors que després de atacar lo modus vivendi, per salvar las apariencias, un cop ha passat la tormenta tornan á aixoplugar-se en la tenda del govern, faltan á la seva mils sió.
La mà que abofeteja á Catalunya, cap catalá l' ha d' estreñye may més.

L' Ateneo obrer de Barcelona s' ha traslladat al primer pis de la casa número 22 del carrer de Tallers. Desde avuy tindrà aquella societat, digna de la protecció de tots los amants de las classes obreras, un local á propòsit, per creixe y desenvoluparse.

Fransa es una nació, que desde que t' República, está cayent de débil.

L' exercit francés se compon avuy dia de 18 cossos d' exercit, que comprenen 450 batallons de infanteria, 133 escadrons de caballeria y 322 baterias.

Res: una friolera. 18,738 oficials; 671,292 homes; 200,092 caballs; 1,944 canons y 38,754 vehiculs.

¿Quina llástima que fá la República francesa, sobre tot mirada desde Espanya!

Hi ha nacions que si encare tenen consignada la pena de mort en los seus códichs, no será porque se la mereixin.

En aquest cas se troba Grecia.

Havia de realisar-se fa poch una execució capital y tingué de suspendres, porque vacant la plassa de butxí, no hi havia ningú que la hagués solicitada.

Si 'l govern va volguer butxí, tingué de indultar á dos presidaris.

Pero resulta que 'l poble va indignarse de tal manera contra aquells miserables, que, terminada l' execució, volia pagarlos lo servey ab la mateixa moneda.

Y 'l govern ab prou feynas pogué salvarlos. Avuy los t' guardats en una isla, y rodejats de numerosa forsa pública encarregada de preservarlos contra las iras populars.

Un anunci que ha vist la llum en las planas del Diluvi:

«Una mare cedirá una hermosa nena de 15 mesos, desmamada, á la persona que puga y vulga afillarsela, assegurant no reclamarli may més; ne t' dos més de petitas, es viuda sense recursos, que no pot mantenirlas...»

¿En quin periódich havia de publicarse un annci com aquest, sino en lo Diluvi?

Pe que hi ha sers qu' están per sota de aqueixas mares infelissas que cedeixen las sevas criaturas, obligantse á no reclamarlas may més, y son los periódichs que 's prestan á ser nuncis de aquesta especie de negoci, per la pesseta o pesseta y mitja que pot reportarlos la publicació de un anunci tant vergonyós, casi diriam tant infame.

Lo Duch de Montpensier pensa vendres totas las fincas que posseheix á Fransa.

Si D. Anton ha sigut sempre un mal candidat al trono, no li negará ningú qu' es un gran negociant.

Perque si avuy la República francesa 'l respecta ab tot y ser individuo de la familia de Orleans, se déu á sa qualitat de infant d' Espanya.

¿Pero demá?... Nosaltres no dihem res.

Eil venentse las fincas, ho diu tot.

Una comissió de las provincias de Cuenca, Albacete, Ciudad-Real, Toledo y Jaen vá anar á veure á n' en Camacho, manifestantli que 'ls camps están invadits per la llagosta y demanantli que 's compadeixi d' ells.

En Camacho vá respondre qu' ell no pot ferhi res, y que no t' un quarto.

—Mientras tant forméu expedient, vá dirlos, y despues ja veurém.

—Pero si la llagosta 'ns ofega... —Jo no puch sortirme dels termes de la ley.

¿La ley!
Si senyors, la ley natural que diu: «Llops ab llops may se mossegan»

¿Qu' es lo que ha de fer contra la llagosta dels camps, la llagosta del presupuesto?

S' han donat ordres severas contra 'ls periódichs que de qualsevol modo que siga ataquin á las institucions.

Perque aixó si, en Sagasta es molt, pero molt liberal.

Y la premsa avuy es libre, pero molt libre. Lo mateix, exactament lo mateix qu' en temps de 'n Cánovas.

Qui no tardará gayre á tornar al candelero. La cambrera Sagasta, ja li está estovant los matalassos.

Diu lo corresponsal del Brusi:
«Haventse demanat de casi totas las provincias d' Espanya á S. M. la Reina Regent, retratos de son fill augost, la familia real ha honrat avuy l' establiment fotogràfic dels Srs. Barcia y Viet y prompte, ab aquest motiu, coneixerá tot' Espanya la fesomia del seu Rey.»

Segons lo compte corrent de El Progreso, tenedor de llibres del poble espanyol, lo dia que 'l nou rey va retratarse portava cobradas: 939,755 pessetas 92 cèntims.

¿Qué millor retrato que aquestas xifras!

L' Ajuntament de Brusselas ha fet obligatoria en las escolas de noyas, aixis primarias com superiors, l' ensenyansa del art de la cuyna.

¿Ditjós país aquell en que tothom t' cuyna y tothom menjal!

L' art de la cuyna no l' aprenen aquí sinó 'ls que manan.

CARTAS DE FORA.—De Pobra de Segur nos envían un recibo de un any de subscripció á LA CAMPANA DE GRACIA firmat per un tal Lluís Rafecas, que, segons sembla, recorra alguns pobles de Catalunya, afirmant qu' es comissionat de varios periódichs y que está autori-

sat per fer suscripcions. Nosaltres sols podém dir una cosa: y es que no coneixém ni de vista al tal subjecte y que no hem autorisat á ningú porque vaji per fora á fer suscripcions. Ho fém públich á fi de prevenir als descuydats, que ab la major bona fé podrian ser victimas de un timo.

¿T' dret un arcalde per impedir una funció de teatro, sense més ley que 'l seu capritxo? Ho dihem porque 'l de Tiana s' ha prés la llibertat de impedir que 's doçés en aquella població una representació del drama Mal pare! y de la sarsuela Salón Esclava. Un dels joves interessats en l' assumpto aná á trobarlo presentantli l' autorisació que per representar lo drama havia concedit lo delegat de las obras dramáticas don Ramiro Montfort, y saben qué va respondre l' autoritat de Tiana?—Que ni meños volia llegir l' ofici y que tant se n' hi donava 'l Sr. Montfort, com lo Sr. Montou. Ab aquesta y altras barrabassadas per l' istil, l' arcalde ha impedit l' exercici de una industria com las demés. fins que per últim, quan lo Gobernador va pendre cartas en la qüestió, respongué que no deixava fer la funció porque 'l local no reunia las condiciones degudas, sent aixis que fins are s' hi ha donat funció, sense que ningú hi posés cap impediment. ¿Qui es l' arcalde de Tiana per judicar de las condiciones de un local? Lo Sr. Gobernador de la provincia hauria de ferli entendre á aquest arcalde borrego, que sobre dels seus capritxos y sobre las sevas rivalitats de campanar, hi ha la ley, á la qual no pot faltá ningú per més arcalde que siga.

NA anécdota que conta El Progreso al Sr. Moret, ab motiu de haver calificat aquest de generós al rey difunt D Alfonso XII.

—No dirán de mí, deya un dia don Alfonso, que jo siga tant despiñarrador com la méva mare. Jo no entench aixó de fer regalos á tothom.

—Perdoni V. M. respongué un cortesá amich del rey, jo tinch una petaca que V. M. va dar-me...

—Ah, nol va respondre 'l rey: será que tu me l' haurás presa.

Una frase del mateix personatge qual autenticitat se 'ns garanteix

—Podré anarme 'n d' Espanya destronat; pero á bon segur que no me 'n aniré tronat.

La qüestió de las dehesas boyales encare dura. Los castellans reclaman á n' en Sagasta, y aquest los reb ab molta amabilitat; pero 'ls atrassa á n' en Camacho.

Van á trobar á n' en Camacho y aquest los escolta ab cara de gos de presa

Y de aquí s' originan disgustos entre en Camacho y en Sagasta, y 's parla de dimissions, y de que si arriba á escapar-se un punt, la mitja 's pot escorre.

Vaja, lo de sempre. Los fusionistas quan puján al poder están uns quants mesos sense fer res.

Després preparan un tractat de comers, lo discuteixen, l' aproban y acaban las forsas.

Y 's presenta en Cánovas ab l' escombra y fa neteja.

Y las llágrimas de Catalunya li serveixen per fer baldeo.

Los periódichs conservadors fan grans elogis del discurs pronunciat per en Silvela, cantant las quaranta al govern de 'n Sagasta.

¿T' ra peixet, tenen rahó!

Perque alló no es un discurs, sinó un vermouth.

Un vermouth ó una absentia que obra l' apetit.

Desde que l' han prés, tots los conservadors badallan.

Y tots ells ensenyan las dents.

Y ¿qué vá dir en Silvela al cap de 'vall?

«Observo que 'us estéu quedant desarmats davant dels perills possibles pera 'l temps en que las circunstancias y las conveniencias poltticas vos tingan en lo poder.»

¿Las circunstancias! Es á dir: quan estiguéu ben desacreditats; quan en Cánovas vos haji acabat de llimar las unglas ab que amenassavau, poch avants de la mort de D. Alfonso XII. llavors haurán cambiat las conveniencias politicas, y D. Anton vos donará l' empenta.

Es á dir, no l' empenta: la bufada.

Ab una bufada n' hi haurá prou, per treureu's del mitj.

La reyna regent ha condecorat ab la créu de la Real ordre de Isabel la Católica al metje y apotecari de Barcelona, D. Pau Grifán y Carbonell.

Aixís ho diu un periódich.
Lo Sr. Griñan se dedica á la curació de las malalties sifiliticas.

Una pregunta:
En Montero Rios ab l' idea de que 'ls mestres d' estudi cobressin del estat y no dels pobles directament, va publicar un decret manifestant que desde primer de Juriol, l' Estat s' encarregaria de las atencions de l' ensenyansa.

En vista de aquest decret, molts Ajuntaments han deixat de consignar en los seus pressupostos la cantitat necessaria per omplir tal obligació.

Y com per altra part no ha pogut lograr en Montero Rios que 's votessin los seus projectes durant l' actual legislatura, resulta ara que seran molts los mestres d' estudi que no cobraran ni del estat, ni del municipi.

**

Una máxima castellana:
«La sogra se quiebra siempre por lo más delgado.»
Y está clar q'hi ha res més prim que un mestre d' estudi?

Visitava un barceloni un poble de fora, ab l' intent de passarhi l' istiu, y un vehi que l' acompanyava, després de ferli seguir tot, inclús lo cementiri, digué al trobarse en aquest últim lloch:

—Si vol seure una mica aquí á la sombra, ho fa sense compliments. Es aquest un poble privilegiat que fins aquí al cementiri hi passen uns ayres molt saludables.

Una escena regio-infantil.
La senyora del embaixador de Fransa, va manifestar desitjos de conèixe al rey d' Espanya.

Segons l' etiqueta, 'l rey no pot concedir audiencias sino desde la una á las tres de la tarde.

Y á aquesta hora 'l rey d' Espanya que s' havia fet un tip de mamar, dormia com un sóch.

Van despertar-lo y va posarse á xisclear, com si sent gran li prenguessen la corona.

En vista de lo qual la camarera major vá dir á la embaixadora:

—Espero, senyora, que no pendrà á mal l' acullida poch simpática que li ha dispensat lo rey, y confio que aquesta entrevista no perjudicará las relacions cordials qu' exi teixen entre Fransa y Espanya.»

Aquesta anècdota la contan los periódichs monarquichs, y al contarla 'ls cau la baba.

Exactament com al rey D. Alfonso XIII, que també li cau.

¡Qué no farà un monarquich de debó, per ferse simpátich al seu rey y senyor!

Lo redactor de *El Progreso* Sr. Malagarriga ja es á la presó.

Exactament lo mateix que 'l director de un periódich republicá de Ciudad-Real.

Es tant lo que 'l govern estima als periodistas que 's desviu per donarlos casa franca.

**

Si jo arribés á trobarme un dia en la situació de aquestos dos companys, agafaria la ploma y un tros de paper y escriuria la següent carta á n' en Sagasta:

«Molt Sr meu: vosté sab perfectament las ideas que professo, enterament oposadas á las de vosté. Per consegüent no permetentme la dignitat ni 'l decoro polítich acceptar res del actual govern, ni siquiera l' estada que 'm concedeix en aquesta casa, tinch l' honor de presentarli la dimisió de prés, qu' espero 'm será acceptada.»

Es petit, petit, petit: encare mama, encare no ha tret las dents, y ja se li han decorat las habitacions de una manera regia.

Sent ell qui es, havian de ser regios los adornos.

Figúrinse qu' en un saló se li ha colcat un quadro que representa «La Llibertat y la Independencia de Cádiz en 1812.»

Aquella Llibertat y aquella Independencia que van proclamarse á Espanya mentres Fernando VII entregava 'l seu poble com un remat de moltons al emperador Napoleón I, aquella Llibertat que Fernando VII va destrossar á pa'adas al tornar de la emigració; aquella Independencia que va entregar als cents mil fills de Sant Lluís.

¡Quina idea, colcat un quadro aixís, en las habitacions de aquell nen petit, petit, petit qu' encare mama!

**

Lo sostre de un dels salons conté una pintura que representa *L' temps descubrint la veritat.*

No hi havia cap necessitat de pintarla.

Aquest assumpto 's representarà 'l viu.

Oh y 'l temps ¡quin un! No 'n fa poch de temps que 'l temps s' ha fet dels nostres!

Un legitimista francés ha escrit al rey de las húngaras dihentli que quedava la corona de Fransa á la seva disposició

En Carlets ha respost:—No puch acceptarla: jo 'm dech á l' Espanya.

—Quin bromista ¡veritat?

Perque no sab ell per ventura que nosaltres ja fa temps que l' hem fet franchs del deute?

¡Una coronal Es lo que diu ell:
—Aquestas cosas no s' ofereixen; s' envian. Y quan se reben s' empenyan. Y un cop empenyadas, vivan las húngaras.

Jo no sé: 'm sembla á mí que are com are li vindria més bè un tortell que una corona.

Un foraster que va en companyia de un altre qu' es del seu poble, al passar per la plassa de Sant Jaume, 's tréu lo rellotje de la butxaca de la hermilla y després de mirar l' hora del de cala Ciutat, exclama:

—Ay, ay, adelante.

—Cóm no has de adelantar, li diu l' altre, ¿qué no 't fas cárrech que sent la tèva minutera més petita que aquella, per forsa ha de caminar més depressa?

Un metje del hospital passa la visita y 's detura davant de un llit, preguntant:

—¿Qué tal? ¿Cóm estém?

—Ay, Sr. Doctor, tinch una fam de caball.

Lo metje, dirigintse al enfermer:

—Está bè: portéuli mitja xávega de palla.

Un tipo que sense haver fet may res de particular, per mera influencia va obtenir la créu de Carlos III, preguntava á un caballer de l' ordre:

—De quina manera 's porta la créu de Carlós III?

Resposta del caballer:

—Quan un es digne de portarla, se la posa al pit; d' altra manera lo milló es ficarsela á la butxaca.

Un examen de doctrina cristiana.

—Digas Pauhet, pregunta 'l rector, un rector que fa sempre cara de prunas agres, ¿qui ha fet lo cel y la terra?

—No hi sigut pas jo, Mossen Maurici, respon lo xaval, mitj mort de por.

—¿Cóm! ¿Qu' estás dihent! ¿No has sigut tú?

—Bè, si... hi sigut jo; pero no hi torna 'e may més.

Entre un criat y un amo:

—D. Lluís, vinch á participarli que demá que acabo la mesada, me 'n vaig Per lo tant, busquis criat.

—¿Cóm!... ¿Estás queixós de alguna cosa?

—Sí senyor: los cigarros que vosté fuma son massa forts, y 'm fan cor agre.

Entre un criat y un amo:

—D. Lluís, vinch á participarli que demá que acabo la mesada, me 'n vaig Per lo tant, busquis criat.

—¿Cóm!... ¿Estás queixós de alguna cosa?

—Sí senyor: los cigarros que vosté fuma son massa forts, y 'm fan cor agre.

Entre un criat y un amo:

—D. Lluís, vinch á participarli que demá que acabo la mesada, me 'n vaig Per lo tant, busquis criat.

—¿Cóm!... ¿Estás queixós de alguna cosa?

—Sí senyor: los cigarros que vosté fuma son massa forts, y 'm fan cor agre.

Entre un criat y un amo:

—D. Lluís, vinch á participarli que demá que acabo la mesada, me 'n vaig Per lo tant, busquis criat.

—¿Cóm!... ¿Estás queixós de alguna cosa?

—Sí senyor: los cigarros que vosté fuma son massa forts, y 'm fan cor agre.

dihentme, que una total anomenada *Quart-quinta*, li va regalá una pinta d' un capritxo original.

NOY DE CAPRITXO.
CONVERSA.

(EN LA PESQUERIA.)
—A quant venéu la sardina, mestres-a?

—La fresca á déu,
—¿Y 'l llús á quant lo venen?

—A vint.
—Alsa!

—La tunyina á set.

—No 'n vull. A la nit faré bacallá y res més.

—Bacallá! ¿No sab lo qu' es?

—Qu' es?
—Lo que las dos hém dit.

J. STABAMSA.
INTRÍNGULIS.

Buscar una paraula que trayenti cada vegada una letra del davant, dongui 'ls següents resultats: 1ª Una iutat. —2ª En las casas. —3ª Un arbre. —4ª Consonant.

Z. VITOLIZÁ.
ROMBO.

Primera ratlla vertical y horizontal: consonant. —

Segona: producte vegetal. —Tercera: en las solfas. —

Quarta: nom de dona. —Quinta: en los estancbs. —Sexta: un número. —Séptima: consonant.

J. S. Y P.

GEROGLÍFICH.

Boca

Boca

D.D.D.

Boca

Boca

NOY DE TARREGA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans Ricardet, Palaos, Pere Cistellé, Noy Petit, M. Q., L. J. y Miquelet Bernat Xinxola: *Lo que 'ns envian aquesta semana no ja per casa.*

Ciudadans Ego sum, J. F. V. de Sant Gervasi, Antich Aficionat, Kin-Fó, Frega Marges, V. V. V., E. C. (a) Adslari, M. Guasch, M. G., J. Trujols, Un Diplomátich, Nano Beuto, y N. Casilló y M. Publicarém alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá J. A. La traducció esta bè, encare que se ressent de haverhi molts giros francescos —M. M. Breda: No podém ocuparnos de lo que 'ns indica; es un assumpto massa particular —Casimir d' *Esparraguera*: La poesleta esta bastant bè. —Robinson Petit: L' idea del seu sueltó ja s' ha manifestat moltas vegadas —Welp: L' poesia es molt incorreeta. —E. Z. y B. y J. D.: *Quedan complacuts.*

SINGLOTS POÉTICHS, AB NINOTS

COSAS DEL ONCLE

JOGUINA EN UN ACTE, EN VERS Y EN CATALÁ

ORIGINAL DE

D. SERAFÍ PITARRA

ILUSTRAT PER M. MOLINÉ

Forma un elegant quadern, bè imprés y val sols 2 rs.

Se ven en totas las llibrerias, kioscos y corresponsals de LA CAMPANA DE GRACIA.

LOPEZ, Editor. — *Rambla del Mitj*, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Pa-u-le-ta.*

2. ANAGRAMA.—*Lola-Olla-Alló.*

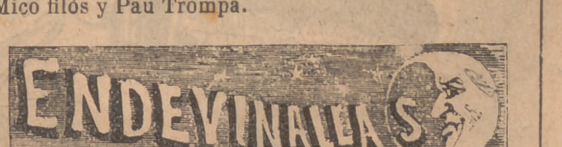
3. CONVERSA.—*Sagasta.*

4. ROMBO.—

N
P I T
P I C O T
N I C O L A U
T O L O N
T A N
U

5. GEROGLÍFICH.—*Un as val per onze y per un.*

Han endavinat totas las solucions los ciudadans Antich Aficionat y Palit ocas; n' han endavinadas 4 Llorito Real, Sastre de Pis y Pep Panderó; 3 Pere Cistellé y J. F. V. de Sant Gervasi; 2 Un general y 1 no més Mico filós y Pau Trompa.

XARADA.

La Cinch-dos-tercera-quarta qu' es troba á *Hu-dos-tres-quart*, l' altre dia 'm va enviar una bè escrita carta,

LOS PARTITS DINÀSTICHS.

Es inútil cambiar governs: tothom l' esquila. Tant gitans son los uns com los altres.